valentin e. busuioc

bărbatul din calea lactee

Coperta şi ilustraţiile: Nicolae MACOVEI

vbusuioc@yahoo.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BUSUIOC, VALENTIN E.
Bărbatul din Calea Lactee/ Valentin E. Busuioc, -
Bucureşti, Editura Eminescu, 2004

ISBN 973-22-0989-5

valentin e. busuioc

bărbatul din calea lactee

Editura EMINESCU, 2004

Moto:

„Cine nu iubeşte, nu-L iubeşte pe Dumnezeu,
pentru că Dumnezeu este iubire”.

I Ioan 4,8

*

stau în fața colii de scris
adumbrit de îngerul păzitor
călăuzind serafimii pe linia vieții
cu raze subțiri de lumină
văd traseele sângelui oasele
orbita ochiului
sub care păsările se vor închina unui zeu
văd oul pe care-l ține la piept celălalt înger
mă uit cum îi lipeşte coaja continuu
cu limba lui transparentă
mă văd chiar pe mine copil
inventând cuvinte
pansând prin interior
o pieliță orbitoare
absentă

*

e o zi liniştită de duminică
din acelea în care praful
se aşează pe scaune
ca şi cum s-ar regăsi astfel
eu expediez pe internet
fotografii şi poezii fără titlu
încât în cameră e tot mai frig şi-ntuneric
şi chiar fereastra se retrage şi uşa la fel
iar trupul mi-e din ce în ce mai chircit
seamănă cu al unei cârtiţe
cu al unui păianjen
cu al unui fir de nisip
ce se aşează lin
pe un scaun
de pluş

*

există aer
pe care nu-l respiră nimeni
e într-o seringă
într-un stilou
într-un pai
sau în memoria unui computer

fiindcă vine o vreme
când aerul nu mai vrea să fie respirat
şi-atunci singurul lucru pe care-l doreşti
e puțină apă călduță
în care să-ți înmoi picioarele
în timp ce priveşti cum în lumina lunii
un câine muribund
se avântă în larg

*

singurătatea fiecărei seri
cu propria-mi umbră
ieşind pe fereastră
cu distanța dintre pereți
susținută de aerul împăiat
cu străzi argintii
de la urme de melc
şi totuşi fără nici o senzație

e o astfel de seară
în care manuscrisele mi se prind pe tălpi
înlocuind descuamata piele

*

goliciunea pe fețele noastre
beția de-a ne fi cunoscut pe internet
tu ascunzându-te în mai multe locuri deodată
înconjurată de o pulbere fină indigo
eu căutându-te ziua întreagă pe chat
transformându-ți numele în coduri binare
şi chipului tău dându-i formatul jpg
privind zi de zi
cum toate aceste necitite e-mail-uri
se ridică-n tavan şi se rotesc sălbatic în juru-mi
până ce seara mi se lasă pe mână
şoimul dresat al trupului tău

*

târziu în noapte
orientându-mă după stele
prin labirintul oraşului
cu aburul gurii reflectat în anonime vitrine
auzind cum se exfoliază manechinele
de prea multă lumină
citind involuntar diverse afişe
ce prezintă izbitoarea asemănare
dintre genomul uman şi cel al muştei
dar totuşi ajungând acasă
unde devin dintr-o dată fericit
chiar mai mult decât câinele
ce mă întâmpină scheunând
să-i dau drumul
pe stradă

*

tu eşti marginea unui şanţ
pe care se aşează bătrânii
când ies din spital pentru ultima oară
şi îşi pipăie tăcuţi oasele craniului

eşti goliciunea poemelor scrise pe-ntuneric
fereastra cu care mă trezesc în priviri
norul de fum al ţigărilor mele
prins într-o fotografie
purtată de vânt

*

o femeie se gândeşte-n deşert
la bărbatul din calea lactee
dar urmele lui
nu se află printre dune fierbinți
nici în dicționarul de sinonime
lăsându-se visat printr-o fantă
prin care doar cuvintele intră
fiindcă iubeşte realul
cât să înalțe cu privirea o stea
ori să populeze o oază
trăind precum o cârtiță
în memoria computerului descuamat
din vitrină

N.Mac

*

stau în odaie
cu reportofonul în mână
în față am coli albe
creionul de 0,5 mm
iar din dreapta
lumina ferestrei
vreau să înregistrez orice trăire
să aflu cum se naşte poemul
şi pe măsură ce caseta audio
se învârte în gol
milioane de particule de praf
se aşează cu moartele mele celule
pe coala de scris

*

cineva tace în oraş
împrăştiind nisip prin încăpere
nu are sonerie nici flori la fereastră
vecinii simţindu-l după cum zboară păsările
mereu împreună
se spune că uneori pleacă de acasă
şi cumpără clepsidre
sticla topind-o în uriaşe lentile
pe care şi le înfige sub piele
ori de câte ori vreun poet bănuieşte
că cineva undeva
înmulţeşte materia

*

există nori
şi oameni bolnavi
ce călătoresc pe scara tramvaiului
insule pe care nu ni le putem închipui
iubite ce se sufocă-n memorie
păsări cu ochi albaştri
şi frunţi ce se descreţesc într-un sărut

există nori
şi gustul zmeurei ce nu se poate uita
zăpezi mai înalte decât cerul
frig împins până la dulce
dureri matematice
explozia singurătăţii din noi

există nori

*

e frig şi întuneric
în mănuşa pierdută
cineva stă la fereastră
mă judecă după cum scriu
pe îngălbeniții pereți
în alte trupuri poate că e cald
şi alcoolurile zdrențuiesc manuscrisele cărnii
dar eu simt viața ca pe un os spiralat
ce mă pătrunde din ce în ce mai adânc
şi mă fixează în piele
încât presimt
că dacă-aş bea cana cu lapte
tavanul s-ar dizolva
în spirtul memoriei

*

să traversezi singur strada
ştiind că nu te aşteaptă nimeni acasă
nici măcar musca prinsă între ferestre
ce nu ştie dacă înăuntru
unde e cald şi miroase a cozonac
e locul unde va pleca atunci când va muri
ori dacă nu cumva sub stele e acel loc
de unde iată că vine chiar acuma bărbatul
obosit şi nesigur pe sine
neştiind dacă trăieşte între cer şi pămînt
ori între două coperți

*

vecinii mi-au spus
să nu mai plec de acasă
fiindcă în lipsa mea
camera în care scriu se dilată
ajungând până în mijlocul drumului
dar nu i-am crezut şi-am plecat
şi-n seara asta când m-am întors
plăcuța cu numele străzii lipsea
şi poarta avea urme de melc pe zăvor
iar acum în timp ce scriu acest poem
din oglindă mă privesc din ce în ce mai aproape
vecinii strada tavanul pereții
cu toatele năpustindu-se
înspre coala de scris

N.Mac

*

aerul vibrează
iar eu ascult cum seacă un fluviu subteran
şi-aş vrea să mă eliberez
să mişc pereții acoperiți cu poeme
să-i scot în stradă apoi în afara oraşului
să-i abandonez pe un câmp viscolit
să-i încolțească lupii
iar ei de frică
să se lipească unul de altul
din ce în ce mai tare
până când se vor sfărâma
şi se vor transforma într-o pulbere fină
vântul s-o arunce până-n zori
peste inocentul oraş

*

afară e întuneric şi ninge iar noi
solidari cu paharele goale de vin
în care ne înghesuim tremurândele umbre
stăm într-un bar la subsol
privindu-ne-n ochi cu sfială
ca şi cum în oglindă am fi
apoi simţind poezia pe-aproape
ne oprim rând pe rând respiraţia
şi o haită de lupi devenim
ieşind din peşteri
din mormite din piele
în câmpia colii de scris
s-o-ncolţim

*

stau în penumbră
şi gândesc aidoma
un necunoscut îmi face semne cu mâna
ori poate că scrie cu aer
despre durerea de-a se plimba prin oraş
ca pe o tablă de şah
aşteptând cu înfrigurare acel moment
în care întunericul va fi la mutare
şi-l va conduce
pe străzi fără nume

*

într-o sală de lectură
cu anonima coală de scris
evitându-ne privirile şi orice atingere
simţind că la colţul străzii
un necunoscut ghiceşte în ridurile
celor ce privesc cerul
până când acesta dispare
desluşind astfel
cum se descompune memoria oraşului
dincolo de cărţi şi răspântii
de această hârtie
pe care poemul a stat atât de puţin
doar cât să se uşureze
de durerea de-a fi

*

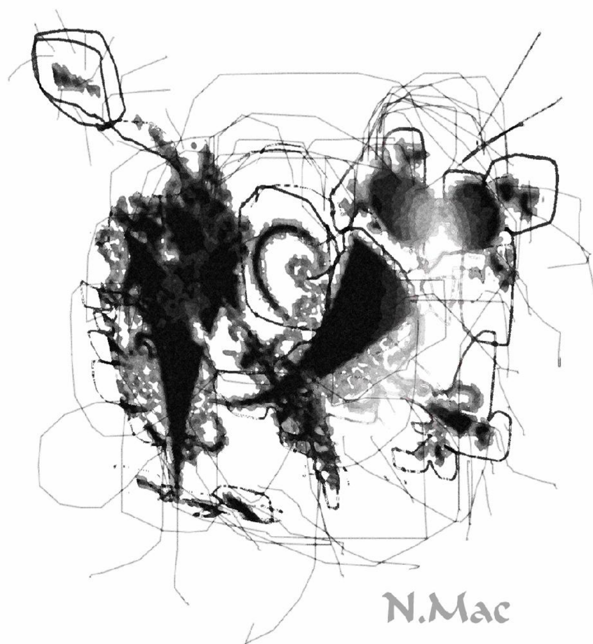
mi-e sete
iar tu-mi oferi un pahar cu lapte
privind albul pereților

într-un târziu
îmi treci mâna prin păr
ca prin nisipul clepsidrei

nu-ți fie teamă îmi spui
orașul e gol
și în penumbra acestui ultim exod
ne vom surprinde
memoria

*

ploaie de octombrie
locuim într-o casă fără adresă
gândindu-ne
la felul de-a se lichefia al sângelui
tu stai învelită în manuscrise
şi-mi spui că nu e nimic animalic
în a privi cerul şi-a suspina
eu sporesc confuzia
luându-mi pulsul
în lumina unei stele căzătoare

N.Mac

*

am treizeci şi opt de ani
îmbrăcat în halatul gălbui
mă uit cum ficusul
şi-a răsucit o frunză spre mine
poate că în adâncul memoriei sale
o insectă albastră îmi caută un nume
poate că ar vrea să-l mângâi uşor
să-l şterg cu buretele îmbibat în bere
dar astăzi am treizeci şi opt de ani
şi pentru fiecare întâmplare fără răspuns
le arăt palmele norilor
apoi le suprapun
pe frunze uşor îngălbenite

*

cineva va muri
cei însinguraţi aud
cum carii sapă-n lemnul icoanei

un tren ne aminteşte
cum prindeam peşte cu mâna

fotografia ta e luată de vânt

N.Mac

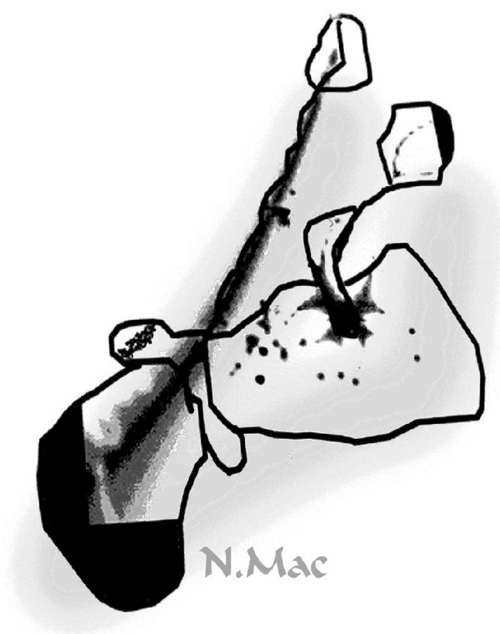
*

față în față
cu dicționarul explicativ
alegând cu coada ochiului cuvintele
amintindu-mi unele lucruri
trăite şi uitate de alții
golindu-mi singurătatea
în penumbra unui poem
cu pielea ca de găină
când numele mi se şterge
de pe cartea de vizită

toate aceste neaşteptate lovituri ale vieții
primite cu răceală
de o îngălbenită
coală de scris

*

atât de singur
încât îmi dezgrop amintirile
cum ar fi aceea
în care am fost ultima oară în cimitirul bellu
şi l-am condus pe iosif naghiu
tăcând din cuvinte
atunci când
într-un colț al aleii poeților
un liliac înflorea a doua oară
şi-n copacii de-alături
frunzele abia se mai puteau stăpâni

N.Mac

*

cea mai bună prietenă
fumează doar în zilele fără soț
de obicei stă la geam
şi încadrează în cercurile de fum
insectele ce au umbra la scara 1/1
nu-i pasă de nimic şi de nimeni
doar fumează
până la filtru
până la degete
până la os
până ce obscura ei stradă
devine palpabilă
dilatându-se brusc
de lumina unei ferestre
în flăcări

*

trandafirul îşi scutură petalele
în paharul cu vin
tu nu spui nimic
doar mă atingi
cum ai desena într-o cană cu lapte
cum mi-ai descrie din cuburi un nor
sună-a tăcere
cineva ascultă la uşă
şi-un aer voalat se prelinge pe covor
punând biblioteca în umbră

tălpile se recunosc
pielea visează din nou în culori

*

azi locuiesc la mansardă
în amintirea acelei seri
în care ai lăsat să ți se vadă sufletul
albind astfel pereții
stăteai în mână cu o coală de scris
m-ai pus să-ți dictez tot ce-mi trece prin minte
ai vrut să fii muritoare
să fii secretara mea de cuvinte
dar eu îți repetam într-una cuvântul mâine
iar tu l-ai pus strat peste strat
până când hârtia n-a mai rezistat
şi-a crăpat sub forma unei ferestre
eu am deschis-o
a venit vântul
şi te-a luat

*

singur prin ceață
pe străzi aglomerate
printre frunze veştede şi priviri sinucigaşe
cu zile în care mă simt numărat
de bătrâni din balcoane
printre câini vagabonzi
ce-mi miros palmele
cum mi-ar mirosi în memorie
dar totuşi atât de fericit
mărindu-mi ceas de ceas
gradul de descuamare
a pielii

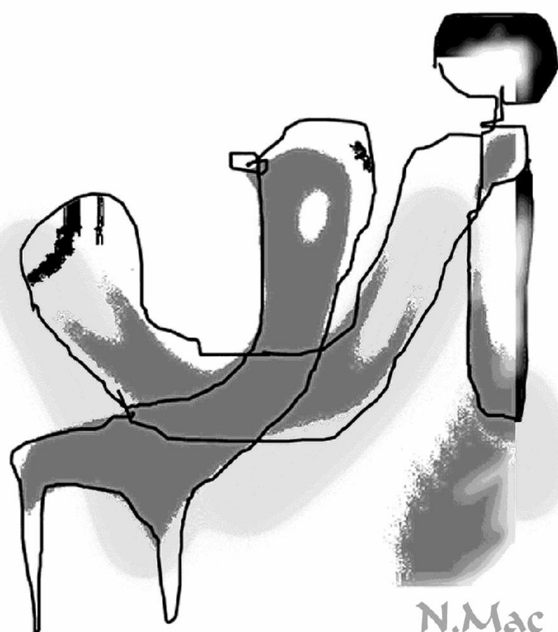
*

nu mă atinge
nu-mi spune pe nume
am trupul subţire
ca foiţa de argint a icoanei
căreia nimeni nu i se mai închină
nici măcar aerul pe care-l conţine
şi-aş vrea totuşi să ştiu
ce e în mintea acvilei
când planează şi prinde-ntre gheare
reflexia aceluiaşi păstrăv
şi nu viaţa lui remuşcările poate

nu mă atinge
sunt întâmplări ce-ar îmbătrâni şi-o statuie

*

prea multe linii în palmă
încât privirea se opreşte
pe-aripa unei muşte albastre
dar realitatea este bună cu mine
mă pătrunde prin toate simțurile
ceea ce-mi aminteşte
de naivitatea pe care-o am dimineața
după ce mă tai cu aparatul de ras
crezând că pot opri sângele
cu un petec de hârtie
uitând că acesta va creşte continuu
seara fiind nevoit să desprind de pe față
un întreg poem

N.Mac

*

cameră bolnavă
cenuşiul tremurând
într-un vechi filament
umbra ferestrei pe maşina de scris
iar semn de carte
fisura oglinzii

atâtea spaime într-o dimineaţă ploioasă
încât traversez oraşul
întinzându-mi la picioare
labirintul

*

aleg cu grijă colile de scris
pe cea mai albă o pun dedesubt
încep întotdeauna cu una gălbuie
pe care stiloul scrie mai greu
zgâriind în căutarea cuvintelor
nu mă uit la mâini
în cărți
nici în creier
doar aştept în tăcere
laptele să dea în foc
iluminând biblioteca

*

să arunci duminica poeme
la picioarele celor ce îți privesc fruntea
ca şi cum te-ar cunoaşte
spre a le reaminti
că oricât de mult ar purta pantofii
aceştia sunt reci
că fiecare se va întoarce singur acasă
într-o cameră goală străină
precum firul de praf
readus de vânt
într-aceeaşi părăsită
vitrină

*

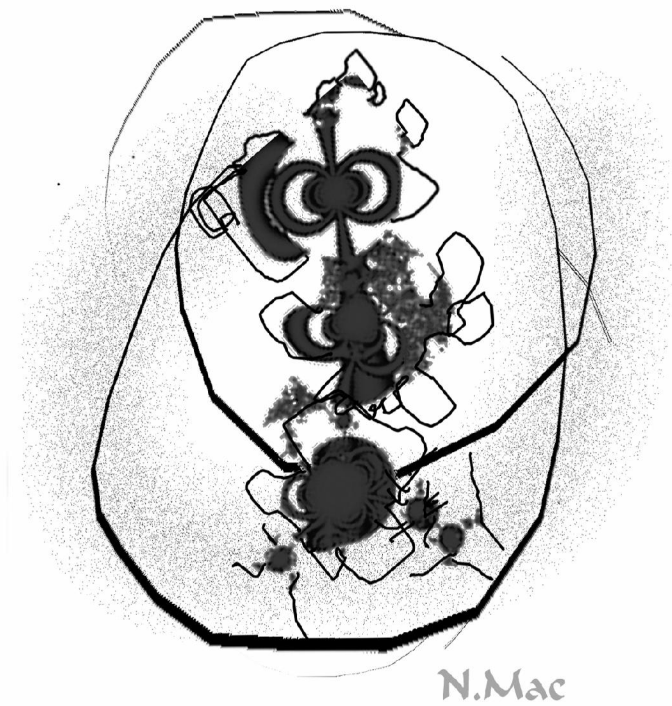
dis-de-dimineață
beau un pahar cu apă şi privesc norii
teama de-a nu uita drept semn de carte
fotografia mănuşii
îmi aminteşte cum locatarii de vizavi
deschid duminica fereastra
mereu pe dinafară
cum vopsesc apoi în albastru
fisurile pereților
purtând neputincioşi în vene
proiecția unor fluvii demult dispărute
al căror ecou încă mai electrizează
ierbarul

*

mersul pe jos seara
printre frunzele unor copaci anonimi
în lumina pe care o dă depărtarea
fără act de identitate la mine
ori oglindă
nimicul care să-mi arate
cu ce începe memoria celor dragi
aflând cu durere
că doar atunci când sfârşesc în ţărână
pereţii îşi redobândesc transparenţa
tocmai acum
când strada se opreşte brusc
n-o ia la dreapta nici la stânga
lăsându-mă neputincios
în mijlocul vieţii

*

să te întorci acasă obosit
nimeni să nu vadă că eşti pustiit
şi să nu-ți răspundă la salut
să ştii că eşti bolnav
după cât de atent eşti privit peste umăr
amintindu-ți astfel
când le-ai vorbit ultima oară
unor obiecte stricate
să întârzii cu mâna pe clanța uşii
până când umbra va preînchipui o fereastră
şi să intri-n odaie ca-ntr-un lichid amniotic
să nu recunoşti decât bucuria papucilor
iar patul să te primească
precum manuscrisul
plăcintele calde

N.Mac

*

seară de iarnă
gândindu-mă la poeţii
condamnaţi să scrie cu unelte de plumb
să împingă pe dealul memoriei
apele pe care nu le-au transpirat
să respire praful
lăsat de cuvinte moi şi călduțe
scoase de Dumnezeu noaptea pe uliţe
reci şi întunecoase
unde ies la vânat păsările
ce au în loc de aripi coli de scris
şi ciocuri ascuţite
albastre

*

azi m-am regăsit
în sertarul cu fluturi
culeşi de tatăl meu
direct de pe tâmplele muribunzilor
în mărul pe care un necunoscut îl tot pictează
până ce îi şterge memoria
în păsările unor insule secrete
ce poartă sub aripi
îngălbenitele coli de scris
pierdute în război
de cei ce salvau fluturi
visând

*

aşternutul
la început atât de străin
ca leşia vieții pe care o încălzesc zilnic în gură
pentru a o scuipa apoi bărbăteşte-n țărână
țărâna din care vin şi din care vine iubita
pe care-o îmbrățişez
ca pe o letrină cu care începe specia
memorând nopțile
în care zgâriem până la sânge pereții
întrebându-ne apoi dimineața
la ce bun atâtea ferestre
când ochii au suficientă lumină
dar scotocind în suflet seară de seară
după dumnezeiasca țărână

*

serile de toamnă în parcul carol
privind cum o bătrână hrăneşte porumbeii
direct din mână
(ridurile ei
precum inelele de creştere al copacilor
amintindu-mi de plăcinta cu brânză a bunicii)
aşteptând golit de memorie
clipa în care i se termină seminţele
şi-mi arată palmele-i ciupite
doar pe linia vieţii

*

duminicile
cu privirea pierdută-n tavan
eliminând vocale
din numele obiectelor stricate
privind norii
cu fotografia ploii în creier
numărând în şoaptă cărțile necitite
aşezate ca un labirint pe covor
străbătut în vârful picioarelor
ori de câte ori un necunoscut
mă strigă la geam
pe un nume bizar
din consoane

*

milă
pentru coala de scris rămasă-n maşină
spre-a lumina pereții acoperiți cu poeme
pentru aripa şoimului
ce tresare
când îi desenez conturul pe-o frunză
pentru ochii mamei
ce mă privesc din album
bucuroşi să-mi ofere cozonacul fierbinte
pentru mâinile mele
ce-i mângâie tâmplele
înnegrindu-i părul la loc
făcând-o tânără apoi adolescentă
visându-se într-o după-amiază de vară
alăptându-şi copilul
plângând

*

manuscrisul
rătăcit în câmpie
îndurând anevoie
ciulinii şi ciocurile păsărilor
subțiindu-se
când luna coboară-n pupila haitei de lupi
tremurând în ochiul de apă
lăsat de cel ce-a văzut norii
pentru ultima oară

*

să te ridici într-o dimineață
să-ți lași patul şi să pleci
fără să-ți iei rămas bun de la câine
ori de la păianjen
să uzi florile
ca şi cum nu te-ai mai întoarce vreodată
iar uşa s-o laşi descuiată fereastra la fel
şi fără vreo hartă la tine să mergi continuu
până când nimeni nu-ți va mai răspunde la salut
şi complet gol fără linii în palmă
să ajungi la capătul lumii
aidoma acelui peşte uriaş
ce trăieşte toată viața-n adâncuri
de unde nu iese decât o singură dată
unei stele căzătoare
să-i dea nume

C u p r i n s

valentin e. busuioc

Născut în 1965. Licențiat al Facultății de Jurnalism şi Ştiințele Comunicării, Universitatea Bucureşti.

A publicat volumele 111 poeme (Ed. Muntenia, 1993), Viața în direct (Ed. Leda, 1995), Vortex (Ed. Eminescu, 1999) şi Bărbatul din Calea Lactee (Ed. Eminescu, 2004). Scrie poezie, proză scurtă şi teatru.

Inclus în antologii de poezie din România, Belgia, Canada, Japonia, Marea Britanie, Slovenia şi S.U.A.

A obținut mai multe premii literare în țară şi în străinătate.

Membru al Uniunii Scriitorilor din România (1996).

Cronici literare semnate de Ion Roşioru (Tomis, 12/1993 şi 1/2000), Ion Dragomir (Metafora, 2/1993), Şerban Codrin (Orion, 1/1993), Constantin Abăluță (România literară,17/1994), David Alexandru (Semn, 1/1995), Mircea Petean (Steaua, 4-5/1995), Edith Horvath (Steaua, 6/1995), Corina Mihaela Apostoleanu (Tomis, 9/1995), Grigore Şoitu (Poesis, 12/1995), Barbu Cioculescu (Contrapunct, în numerele din sept.1996 şi din iunie-sept.2000), Florin Lazăr (Steaua, 7/1999), Octavian Soviany (Contemporanul, 1/2000), Nicolae Motoc (Tomis, 2/2001) Nicoale Baboi (Viața Armatei, 8/1993), Nicolae Boghian (Viața Armatei, 7/1999) şi alții.

Comentarii critice – Selecție:

“Venit ca din alte sfere, pentru a-şi petrece viața obligatorie (ca un concediu) în această lume, poetul Valentin E. Busuioc scrie un jurnal de excepție despre această unică aventură (...). Notațiile sunt precise, orânduite după un ritual ştiut numai de autorul-inițiat. Ele sunt făcute numai cu privirea, ce conține puteri alchimice, în măsură să macereze realitatea, să scoată din ea esențe ce alcătuiesc de fapt spațiul pictural pe care poetul îl şi trasează, dar îl şi reface, povestindu-l “.

Nicolae BOGHIAN

“Valentin E. Busuioc scrie mai mult o poezie a cotidianului, a actualului, poetul coborând în „miezul vieții” unde absurdul, plictiseala, neprevăzutul, haosul îşi urmează complementar unul altuia, unde „oglinda lumii” se fărâmițează în milioane de cioburi, fiecare din ele reflectând o parte a lumii“.

Florin LAZĂR

„Valentin E. Busuioc e printre poeții, nu prea mulți la număr, care, fără a face cu totul abstracție de practicile şi cuceririle poeziei optzeciste, depăşesc faza elaborării rețetelor scriiturale şi ne prezintă poezia ca produs finit ce-şi conservă ca prin miracol toată prospețimea roural-aurorală cu care a venit pe lume la ceasul în care prin insomniile îndrăgostiților de frumos zburdă capricioasele iele”.

Ion ROŞIORU

„Valentin E. Busuioc se lasă cu greu prins în plasa auctorialității, el este mai mult un privitor al poeziei, un observator secret al acesteia, decât un implicat în mecanismul ei textualizant.

Programul său poetic este acela de a sublinia nesemnificativul, de a-l ridica la rangul de uman. El se luminează privind obiectele, „smulgând lucrurilor cea ce ele ştiu despre oameni”, precum modernistul Eugene Guillevic”.

Grigore ŞOITU

„Majoritatea textelor lui Valentin E. Busuioc încep prin a fi simple „puneri în pagină” ale cotidianului, transcripții, „în stare brută”, ale unor experiențe care nu întârzie, încărcându-se de presentimentul metafizicului, dobândind un aer de stranietate, în timp ce discursul poetului tinde să se insoliteze, prin cultivarea „rupturilor” semantice, a aşa-numitelor alotopii.

Conceptul de „realitate”, asupra căruia se fixează poemele sale, nu se reduce la contactul epidermic cu lucrurile, ci, infinit mai mult decât asta, angajează „divinul” pe care obiectele îl revelează şi îl ascund totodată, ceea ce face ca „rupturile” prezente la nivelul discursului să fie tot atâtea modalități prin care eul poetic încearcă să „deconstruiască” datele empiriei, operând în suprafața realului „interstiții” care deschid către zonele cele mai adânci ale acestuia, scriind astfel o poezie a substanței. Astfel, Valentin E. Busuioc se situează în descendența aşa-zisei lirici a obiectelor, a cărei partitură reuşeşte s-o interpreteze într-o cheie personală, impunându-se ca un autor de o remarcabilă originalitate”.

Octavian SOVIANY

ISBN 973-22-0989-5